

[Statsministeren]

Så nævnte hr. Steenholdt den store forandring, som nu er i sigte omkring de grønlandske lufthavne og jo især den store økonomiske rækkevidde for så vidt angår Sønder Strømfjord.

Når nu amerikanerne træder ud af det gamle, mangeårige arrangement, efterlader det naturligvis store problemer både for Danmark og Grønland, og det siger sig selv, at vi må se at få løst dem snart, således at begge parter ved, hvad vi har at indrette os efter.

Regeringen har det synspunkt, at det er en helt naturlig og meget vigtig rigsinteresse, at vi sikrer, at vi har gode beflyvningsforhold mellem Grønland og Danmark. Vi må se at finde en løsning på den økonomiske smerte, som er det vanskelige, og som er forbundet med, at amerikanerne nu af naturlige grunde udtræder af det gamle arrangement. Vi skal se at finde en løsning på denne sag hurtigt, og som hr. Steenholdt ved, arbejder et udvalg under Statsministeriet i denne tid intenst med at finde den rette løsning.

Hr. Jacob Lindenskov nævnte det nylige valg på Færøerne og siger til os, at nu kan man vente, at der om få dage dannes et nyt færøsk landsstyre. Det vil vi glæde os til at træde i forbindelse med. Også her er der mange problemer, som løbende skal klares i et samvirke mellem Færøerne og Danmark. En vigtig sag er endnu uløst. Det er forhandlingerne mellem Færøerne og EF, og jeg vil gerne tilsige den danske regerings stærke vilje til også i slutfasen at støtte Færøerne så godt, som vi overhovedet kan under disse forhandlinger, der betyder så meget for de færøske handelsinteresser.

Jeg synes, vi har haft en meget positiv debat – i hvert fald da indtil nu – her i Folketinget efter det valg, som fandt sted i december måned. Jeg kan vel roligt sige og som vanlig uden at overdrive, at efter valget var der nogen variation i vurderingen af, hvilken regeringsdannelse der var den naturligste eller den bedste. Jo, men sådan har det også ofte været tidligere. Nu fik vi altså en regering, den er der, og den bliver der. Nu er spørgsmålet, om vi kan samle os om de store arbejdsopgaver og deres løsning. Jeg mener, jeg har kunnet konstatere i dag, at der hos alle partier gives udtryk for, hvad der er hovedopgaven. Det er dog altid noget, hvis vi i et vist fællesskab kan formulere opgaven foran os. Hovedopgaven må være at føre en økonomisk politik og en uddannelsespolitik og en arbejds-

markedspolitik, som giver det bedst mulige grundlag for, at der ude omkring i vores samfund bliver vækst og kan skabes flere nye job. Det er dog altid noget, hvis vi på den første ordinære arbejdsdag i januar måned kan fastslå, at partierne i og for sig ikke er uenige om, at her ligger den store opgave for os. Så bliver selvfølgelig det næste, hvad vi kan gøre for at imødekomme det stærke ønske om bredt samarbejde, som blev udtrykt af så mange før valget og også efter valget.

Det var en stærk tone hos Socialdemokratiet, hos CD, hos Det Radikale Venstre og hos Kristeligt Folkeparti – de to regeringspartier deltager fuldt ud i dette ønske – at vi må søge at etablere et endnu bredere, et endnu tættere samarbejde end før. Vi havde jo også i den forrige folketingsperiode på mange måder et tæt samarbejde om mange problemer. Langt de fleste love lykkedes det os at få vedtaget med overvældende store flertal. Alligevel tror jeg, alle erkender, at partidelingen og mandatopsplitningen i det nye Folketing er kompliceret.

Denne tankegang i den forrige folketingsperiode om fra starten at anstrenge sig for at skabe et klima for godt, bredt samarbejde førte til det ændrede finanslovsforslag og de øvrige 22 lovforslag, regeringen fremsatte i Folketinget mellem jul og nytår. De var ment, ligesom regeringens åbningserklæring af 27. december, som en åben, fredsommelig invitation til at arbejde tæt sammen.

På hvilken samfundsøkonomisk baggrund er det så, vi skal i gang? Man kan anlægge forskellige vurderinger, men jeg lægger vægt på, at ingen af os forfalder til at male et sortsyn, for det er uberettiget. Vi har mange uløste problemer, det ved vi. Det er dem, vi nu skal kæmpe med. Men jeg mener, at vi grundlæggende har fået en positiv udvikling i den danske samfundsholdning. Uden at ville gå i detaljer vil jeg fremhæve, at der dog siden 1986 er sket et omsving på betalingsbalancen, og det er faktisk uden sdestykke i nyere tid. Baggrunden for det er ganske tiltalende, for den ligger i forøget privat opsparing, en stram finanspolitik og en forbedret konkurrenceevne. Det er den vej, vi skal fortsætte.

Overskuddet på betalingsbalancen og den stærke krone har betydet, at vores udenlandsgæld som procent af BNP er faldet. Ved udgangen af 1990 var gælden, når vi måler den som